

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **žalobce: M. J.**, zastoupeného: Mgr. Lukášem Trefilem, advokátem se sídlem Soudní 1, 568 02 Svitavy, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 31.10.2012, č.j. KrÚ 68609/2012/ODSHI/12,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á.**

II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Svitavy ze dne 30.5.2012, č.j. 26319-12/OD-25-2012/Nav, jímž Městský úřad Svitavy

jako správní orgán I. stupně (dále jen „správní orgán I. stupně“) podle ust. § 124 odst. 5 písm. l) zákona č. 360/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), zamítl námitky žalobce proti záznamu bodů v registru řidičů, resp. proti záznamu bodů týkajících se blokové pokuty ze dne 13.2.2012, č.j. KRPB-39262/PŘ-2012-060206. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

Předně žalobce konstatoval, že mu přípisem správního orgánu I. stupně ze dne 20.2.2012 bylo oznámeno dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a byl vyzván k odevzdání řidičského průkazu. Žalobce podal písemné námitky, ve kterých nesouhlasil se záznamem 3 bodů za údajný přestupek ze dne 13.2.2012 dle Policie ČR Brno s tím, že se žádného takového přestupku nedopustil. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 30.5.2012 byly námitky žalobce zamítnuty, a to dle obsahu odůvodnění na základě přešetření podání žalobce Policií ČR, Krajské ředitelství Jihomoravského kraje. Dle tohoto „přešetření“ Policií ČR byl uvedený přestupek řádně zdokumentován a dokladován fotografickým záznamem pořízeným silničním radarovým rychloměrem, přestupkové jednání bylo správně kvalifikováno a bloková pokuta uložena v souladu se zákonem. Ze strany žalobce nebyla vznesena žádná námitka, s uložení blokové pokuty žalobce souhlasil, byl ochoten ji zaplatit a svůj souhlas vyjádřil podpisem na dílu A vystaveného pokutového bloku č. N5364517, série DN/2011. Zamítavé rozhodnutí správního orgánu I. stupně tuto argumentaci „bez zbytku přejalo“. Dále žalobce podal odvolání proti tomuto rozhodnutí, v němž tvrdil, že se správní orgán nevypořádal s tím, že od samého počátku tvrdil, že se předmětného přestupku nedopustil a nemohlo s ním být vedeno blokové řízení. V podání policie nebylo dle žalobce uvedeno, jakým způsobem byl žalobce, jako tvrzený přestupce, identifikován, s tím, že sporoval i platnost podpisu dílu A pokutového bloku a převzetí dílu B. Dále žalobce konstatoval obsah žalovaného rozhodnutí, dle kterého dle závěru žalovaného nepřísluší správnímu orgánu zkoumat správnost postupu Policie ČR v blokovém řízení. S žalovaným rozhodnutím žalobce vyslovil nesouhlas a namítl následující:

Žalobce tvrdil, že se jeho „jedinou obranou“ nikdo řádně nezabýval. Dále tvrdil, že nebyl účastníkem přestupkového řízení a že přestupek nespáchal. V řízeních nebylo nijak odůvodněno, na základě jakých důkazů byl učiněn skutkový závěr, že přestupek spáchal žalobce, který to přitom popíral, a jak byla jeho totožnost prokázána. Nebyl proveden ani důkaz jím navrženým znalcem z oboru písmoznalectví k ověření pravosti podpisu na dílu pokutového bloku. V odvolacím řízení nebylo řádně prokázáno, že zde existuje ve vztahu k žalobci perfektní individuální právní akt – rozhodnutí o přestupku v blokovém řízení vedeném s žalobcem. Bylo tedy na místě vyčkat na rozhodnutí policie o podnětu k přezkumnému řízení a nechat vypracovat znalecký posudek v oboru písmoznalectví. Žalobce navrhl, aby žalované rozhodnutí bylo zrušeno.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že součástí spisového materiálu je oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, tak i pokutové bloky série DN/2011 č. N5364517, týkající se přestupku ze dne 13.2.2012. Na pokutovém bloku je v kolonce „totožnost ověřena“ mimo jiné uvedeno číslo občanského průkazu i číslo řidičského průkazu, dle kterého byla totožnost jmenovaného ověřena. Oznámení o uložení pokuty obsahuje jednak údaje o spáchaném přestupku, jméno a příjmení přestupce, datum narození, bydliště, specifikaci jeho motorového

vozidla. Oznámení o uložení pokuty obsahuje dostatečné množství údajů prokazujících, že se zde vymezený přestupek stal a že se ho dopustil právě žalobce. Obdobné údaje obsahuje i výše zmíněný pokutový blok. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací – srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny

základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod proto, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. V uvedené souvislosti je tedy dále nutné se zabývat tím, co vlastně lze rozumět pod žalobním bodem, v jehož mezích je povinen krajský soud přezkoumávat žalované rozhodnutí. K tomu, aby soud mohl meritorně žalobu projednat v mezích žalobních bodů, je totiž třeba, aby žalobce konkrétně v žalobě uvedl, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadané výroky rozhodnutí za nezákonné (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.). Obecné tvrzení o rozporu žalovaného rozhodnutí s právními předpisy není vůbec způsobilým žalobním bodem k tomu, aby soud se takovým obecným tvrzením zabýval a sám ex officio za žalobce vyhledával konkrétní skutkové a právní důvody, které by svědčily o rozporu žalovaného rozhodnutí s právními předpisy. Je totiž čistě věcí žalobce, který v souladu s dispoziční zásadou ovládající řízení před správním soudem, v duchu zásady „každý, nechť si střeží svá práva sám“, uvedl v žalobě konkrétní skutečnosti, které by svědčily o nezákonnosti žalovaného rozhodnutí. To jest žalobce je povinen uvést konkrétní právní argumentaci tak, aby bylo zřejmé, z jakých skutkových a právních důvodů konkrétně vymezených považuje žalobce napadané výroky jednotlivých rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, přičemž žalobní námitky musí být ve vztahu k projednávané věci a ve vztahu k žalobci individualizované, tj. nikoliv v obecné formě (srov.např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.10.2004, čj. 4Azs 149/2004-52). Za žalobní bod nelze ani považovat pouhý výčet zákonných ustanovení, která měla být dle žaloby porušena, aniž by k tomu byla uvedena další skutková konkretizace (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20.12.2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58).

Jinými slovy, projednatelným žalobním bodem ve správním soudnictví je pouze takový, jenž obsahuje individualizovaná skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, z níž by bylo zřejmé, z jakých důvodů považuje žalobce napadané výroky rozhodnutí žalovaného za nezákonné nebo nicotné. Jestliže jsou žalobní body formulovány natolik obecně a vágně, že jsou pouhou parafrází zákonného textu, nelze je za řádné žalobní body považovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2007, čj. 8As 43/2006-74). Žalobní body tedy musí obsahovat individualizovaná skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, přičemž líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž

zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností, jednoznačně odlišitelným popisem. V rámci uvedené dispoziční zásady totiž je žalobce povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti, přičemž právní náhled na věc se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud by žalobce odkazoval pouze na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž se musí jednat o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2005, čj. 2Azs 92/2005-58).

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. s. ř. s., přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Ze správního spisu zjistil soud následující rozhodné skutečnosti:

Správní orgán I. stupně sdělil žalobci písemností ze dne 20.2.2012, že ke dni 13.2.2012 dosáhl žalobce celkového počtu 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů dle zákona o silničním provozu. Žalobce podal námitky proti provedení záznamu bodů v registru řidičů, v němž namítl, že nesouhlasí se záznamem 3 bodů za údajný přestupek ze dne 13.2.2012 „podle ust. § 125c/1f odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, dle Policie ČR Brno“. Žalobce se žádného přestupku dle citovaného ustanovení zákona nedopustil, nemohly mu tak být uděleny 3 body a nedosáhl počtu 12 bodů, čili nejsou splněny zákonné důvody pro odezdání řidičského průkazu a pro pozbytí řidičského oprávnění. Správní orgán I. stupně postoupil uvedené námitky Policii ČR – Krajskému ředitelství Jihomoravského kraje, které přešetřilo tyto námitky jako podnět pro zahájení přezkumného řízení dle § 95 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, přičemž své závěry Policie ČR sdělila žalobci sdělením ze dne 24.5.2012. V tomto sdělení vycházela Policie ČR ze spisového materiálu, dle kterého o spáchání zmíněného přestupku svědčí příslušné podklady, zejména fotografická dokumentace z měření rychlosti vozidla řízeného žalobcem silničním radarovým rychloměrem, dále pokutový blok, kdy převzetí dílu A bylo potvrzeno podpisem žalobce a převzetí jeho dílu B a složenky lze vyložit jako vyjádření žalobcova nezpochybnitelného souhlasu se spácháním dotčeného přestupku, včetně způsobu jeho vyřízení. Správní orgán I. stupně poté vydal rozhodnutí, tj. dne 30.5.2012, ve kterém mimo jiné vycházel i z uvedeného sdělení Policie ČR a dále ze spisového materiálu. Z těch zjistil, že žalobce se dne 13.2.2012 dopustil přestupku, když v tento den v 16:35 hod. v Brně na ulici Terezie Novákové jako řidič motorového vozidla tovární značky Volvo XC70, r.z. 4E3 6265, překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci, kdy byla žalobci měřicím zařízením Policie ČR (radarem) naměřena rychlost 84 km/h v úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 50km/h, tedy žalobce se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu a věc bylo možné vyřídit na místě v blokovém řízení, přičemž žalobci byla uložena

bloková pokuta ve výši 2.000 Kč. Dále správní orgán I. stupně konstatoval, že s takovým vyřízením přestupku žalobce souhlasil, ale vzhledem k tomu, že uloženou blokovou pokutu nemohl zaplatit na místě, byl mu vydán blok na pokutu na místě nezaplacenou č. N5364517, série DN/2011, a složenka. Ze strany žalobce nebyla vznesena žádná námitka, s uloženou blokovou pokutou žalobce souhlasil, byl ochoten zaplatit a svůj souhlas vyjádřil na dílu „A“ vystaveného pokutového bloku č. N53645147 série DN/2011. Podpis na dílu „A“ uvedeného pokutového bloku a převzetí dílu „B“ a složenky lze vyložit jako vyjádření žalobce souhlasu se spácháním dotčeného přestupku včetně jeho vyřízení. Zároveň dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že nebyly dány důvody pro zahájení přezkumného řízení a rozhodl o zamítnutí námitek. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce namítl, že z napadeného rozhodnutí a ze sdělení policie nevyplyvá, na základě čeho bylo osvědčeno, že blokové řízení bylo vedeno právě s žalobcem. Rozhodnutí je tedy podle jeho názoru nepřezkoumatelné. Nebylo uvedeno, jakým způsobem byl identifikován žalobce jako přestupce, rovněž žalobce namítl, že „sporuje, že by podepsal díl A pokutového bloku a převzal díl B pokutového bloku k úhradě pokuty“. Žalovaným rozhodnutím pak bylo zamítnuto toto odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně postupoval při záznamu bodů správně, v souladu s právními předpisy. Dále uvedl, že v souladu s konstantní soudní judikaturou (rozsudek NSS ze dne 6.8.2009, č.j. 9 As 96/2008-46) je správní orgán rozhodující o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů oprávněn pouze zkoumat, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu, zda záznam registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze k zákonu o silničním provozu dosahující bodové hodnocení jednání. Z toho vyplývá, že správní orgán I. stupně nebyl oprávněn zkoumat správnost postupu Policie ČR při rozhodování v blokovém řízení tak, jak navrhoval žalobce, když to je svěřeno pouze věcně a místně příslušnému orgánu přezkumu, který rozhoduje o možném zahájení přezkumného řízení, obnovy řízení nebo vydání nového rozhodnutí, což v tomto případě správní orgán I. stupně nebyl. Zároveň správní orgán I. stupně nebyl oprávněn přezkoumávat správnost a zákonnost aktu orgánu veřejné moci, na základě kterého byl záznam proveden, což je logickým důsledkem zásady presumpce správnosti aktu veřejné moci. Ve vztahu k návrhu na zahájení přezkumného řízení žalovaný uvedl, že k posouzení námitky týkající se pravosti podpisu dílu A pokutového bloku je věcně a místně příslušná Policie ČR, přičemž z tohoto důvodu správní orgán I. stupně uvedený podnět žalobce neprodleně postoupí Policii ČR k dalšímu opatření a o tomto postupu žalobce vyrozumí.

Krajský soud dále ze spisu zjistil, že je v něm založen pokutový blok dílu „A“ série DN/2011, č. N5364517, kdy jsou v něm vyplněny veškeré údaje týkající se zmíněného přestupku, tj. že se jedná o blok na pokutu za výše zmíněný přestupek, na místě nezaplacenou, je zde uvedeno jméno a příjmení žalobce, jeho datum narození, bydliště, dále je zde uvedeno, že byla jeho totožnost ověřena dle občanského průkazu s uvedením jeho čísla, dále je vyplněna doba, místo a popis přestupkového jednání, přičemž tento blok na pokutu byl vystaven v Brně dne 13.2.2012, dále je uveden podpis, jméno, příjmení a funkce oprávněné osoby a konečně je zde uveden podpis přestupce s údajem o tom, že potvrzuje převzetí dílu B pokutového bloku, že byl poučen o způsobu zaplacení pokuty a následcích nezaplacení. Údaje na tomto pokutovém bloku odpovídají popisu přestupku a dalším údajům uvedeným

v rozhodnutí obou správních orgánů. Rovněž tyto údaje odpovídají oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení vyhotovenému Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Jihomoravského kraje ze dne 13.2.2012, adresovaném Městskému úřadu Svitavy.

Žalobce v podstatě brojil proti žalovanému rozhodnutí stěžejní námitkou, která zahrnovala jeho tvrzení o tom, že se zmíněného přestupku vůbec nedopustil. Tento závěr vedl žalobce k jeho další námitce o tom, že v odvolacím řízení nebylo řádně prokázáno, že zde existuje ve vztahu k žalobci perfektní individuální správní akt – rozhodnutí o přestupku v blokovém řízení vedeném se žalobcem. Konečně žalobce vytknul správním orgánům, že bylo „přínejmenším na místě vyčkat na rozhodnutí policie o podnětu k přezkumnému řízení a nechat vypracovat znalecký posudek z oboru písmoznalectví“. Naproti tomu žalovaný vycházel z již výše zmíněných podkladů zmíněného přestupkového jednání a žalovaný byl zároveň názoru, že správní orgán rozhodující o námitkách podaných do záznamu bodů není oprávněn zkoumat správnost postupu Policie ČR při rozhodování v blokovém řízení tak, jak navrhoval žalobce, když dle konstantní soudní judikatury NSS správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam v registru řidičů proveden, což je logickým důsledkem zásady presumpce správnosti aktu veřejné moci. A v tom měl žalovaný zcela pravdu.

Řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů (§ 123b odst. 1 zákona o silničním provozu).

Záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení (§ 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu).

Oznámení nebo rozhodnutí uvedená v odstavci 2 příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností doručí policie nebo obecní policie, jde-li o oznámení uvedené v odstavci 2 písm. a), a to do 3 pracovních dnů ode dne uložení pokuty v blokovém řízení [§ 123b odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu].

Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zaznamenává řidičem dosažený počet bodů pouze do celkového počtu 12 bodů (§ 123c odst. 1 zákona o silničním provozu).

Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu

nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno (§ 123c odst. 3 zákona o silničním provozu).

Z výše citovaných ustanovení zákona o silničním provozu je zřejmé, že v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů správní orgán zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden. Jedná se o logický důsledek zásady presumpce správnosti aktu orgánu veřejné moci, dle které se má za to, že akt orgánu veřejné moci je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídanou formou prohlásí tento akt za nezákonný a zruší jej. Presumpce správnosti se netýká pouze aktů nicotných (např. usnesení Ústavního soudu ze dne 5.5.2004, sp.zn. II.ÚS 770/02, nález Ústavního soudu ze dne 25.9.2008, sp.zn. II.ÚS 519/08, srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.5.2008, č.j. 6 As 45/2005-188, či rozsudek NSS ze dne 11.2.2009, č.j. 1 As 81/2008-100). Jiný postup není ani možný, neboť nelze připustit, že by správní orgán rozhodující o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů měl např. přezkoumávat správnost, či zákonnost rozhodnutí soudu. Interpretaci dospívající k tomuto výsledku je tedy nutno kategoricky vyloučit, neboť by vedla k absurdním nepřijatelným důsledkům, kterých mohl rozumný zákonodárce stěží chtít dosáhnout (presumpce racionálního zákonodárce). Správní orgán rozhodující o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů [§ 123 f) zákona o silničním provozu] je tedy oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy, či soudu ve smyslu § 123 b) odst. 1 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem, a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze k zákonu o silničním provozu, obsahující bodové hodnocení jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 6.8.2009, č.j. 9As 96/2008-44). V případě, kdy žalobce zpochybňuje existenci uvedeného podkladu pro záznam v registru řidičů (v daném případě se jednalo o blokové řízení ve vztahu k přestupku výše zmíněnému, kterého se měl dopustit žalobce dne 13.2.2012), nelze vycházet pouze z oznámení policie, na základě kterého je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123 b) odst. 2 zákona o silničním provozu), ale je potřeba vyžádat si i další podklady prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán (srov. rozsudek NSS ze dne 24.8.2010, č.j. 5As 39/2010-76). V dané věci správní orgány (žalovaný a i správní orgán I. stupně) vycházely ze sdělení Policie ČR ze dne 24.5.2012, kterým správní orgán I. stupně podal podnět k přezkumnému řízení. Oba správní orgány vycházely z tohoto sdělení Policie ČR, když z něj vyplývá, že žalobce podepsal díl A pokutového bloku, čímž žalobce vyjádřil souhlas s vyřízením přestupku v blokovém řízení. Dále z ověřené kopie vyplynulo, že díl A pokutového bloku splňuje formální náležitosti rozhodnutí v blokovém řízení, je opatřen razítkem se jménem, příjmením a osobním evidenčním číslem policisty, který pokutu uložil (srov. rozhodnutí žalovaného, str. 8, třetí odst.).

Ve vztahu k námitkám žalobce týkajícím se zpochybnění uvedeného blokového řízení je nutné se zabývat podstatou blokového řízení podle zákona o přestupcích. Blokové řízení, které je zákonem o přestupcích upraveno v ust. § 84 - § 86, je specifickým druhem řízení o přestupcích. V blokovém řízení lze přestupek projednat uložením pokuty, jestliže je

spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu zaplatit (§ 84 odst. 1 zákona o přestupcích) a nejedná-li se o přestupek, jehož projednání v blokovém řízení je vyloučeno, tedy přestupek návrhový (§ 84 odst. 4 zákona o přestupcích). Výsledkem blokového řízení je uložení pokuty pachateli přestupku, kterému se vydá blok na pokutu na místě nezaplacenou, nemůže-li pokutu zaplatit na místě. Uložení pokuty v blokovém řízení je řízení o přestupku skončeno a proti uložení pokuty v blokovém řízení se nelze odvolat (§ 84 odst. 2 zákona o přestupcích). Uložení pokuty v blokovém řízení představuje akt vydaný příslušným správním orgánem s cílem autoritativně zasáhnout do právních vztahů osoby obviněné z přestupku jako účastníka řízení o přestupku. Jednou z podmínek přípustnosti vydání rozhodnutí je podle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích skutečnost, že osoba, která se měla přestupku dopustit, je ochotna pokutu zaplatit. Další podmínkou vyplývající z téhož ustanovení, jež musí být kumulativně s první podmínkou splněna, pak je, že přestupek je spolehlivě zjištěn. V případě, že by ten, kdo se měl dle názoru správního orgánu přestupku dopustit, nepovažoval přestupek za spolehlivě zjištěný, případně by z jiného důvodu nebyl ochoten pokutu zaplatit, bylo by třeba otázky skutkové a právní týkající se spáchání správním orgánem tvrzeného přestupku posuzovat a bylo by tak potřeba provádět ve věci dokazování. To by probíhalo v běžném správním řízení, jeho zahájení je fakticky v dispozici té osoby, jež se měla přestupku dopustit, byť je zahajováno správním orgánem, neboť této osobě je dáno na výběr, zda využije svého práva na to, aby spáchání přestupku bylo správním orgánem prokazováno, a aby bylo řádně prováděno skutkové a právní hodnocení jejího jednání. Faktická dispozice osoby obviněné z přestupku je tu tedy dána tím, že osoba, jež se měla přestupku dopustit, buď považuje přestupek za spolehlivě zjištěný, nehodlá o něm vést takové řízení, v němž by byly posuzovány jak otázky skutkové, tak otázky právní, a souhlasí se sankcí, jež je jí v blokovém řízení ukládána, nebo přestupek nemá za prokázaný a nesouhlasí tedy se zaplacením pokuty, přičemž využívá svého práva, jež jí nelze odepřít, na zahájení klasického správního řízení o přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 29.12.2004, č.j. 6As 49/2003-46).

Podle ust. § 84 odst. 1 zákona o přestupcích: „Přestupek lze projednat uložení pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu zaplatit.“

Podle § 85 odst. 3 zákona o přestupcích: „Nemůže-li pachatel přestupek zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty. Převzetím tohoto bloku pachatel přestupek potvrdí.“

Podle § 85 odst. 4 téhož zákona: „Pověřené osoby jsou povinny prokázat, že jsou oprávněny ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení. Na pokutových blocích vyznačí, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena.“

Zákon o přestupcích, jak vyplývá z uvedené citace, jednoznačně rozlišuje mezi blokem na pokutu na místě zaplacenou a nezaplacenou. Tato úprava je podle soudu logická, neboť pouze v druhém případě po vystavení bloku následuje s odstupem času dobrovolné zaplacení pokuty, případně její vymožení formou exekuce, či formou výkonu rozhodnutí, pokud pokuta přestupcem dobrovolně uhrazena nebyla. Aby bylo možné vést úspěšně

exekuci, je třeba předložit vykonatelné a tedy pravomocné rozhodnutí ohledně pokuty. Vzhledem k tomu, že přestupce pokutu na místě nezaplatil, je třeba mít postaveno najisto, že skutečně přestupek byl spolehlivě zjištěn, přestupce souhlasil s jeho projednáním formou blokového řízení a byl připraven zaplatit pokutu, pokud tak z nějakých důvodů neučinil ihned na místě. Takovou jistotu lze získat podpisem přestupce na bloku. Naopak v prvním případě, tedy v případě pokuty na místě zaplacené, již pokutový blok slouží pouze coby doklad o projednání přestupku, rozhodnutí o něm a vykonání rozhodnutí v podobě přijetí platby pokuty od přestupce. Samotné zaplacení pokuty je dokladem souhlasu přestupce s projednáním přestupku v blokovém řízení a uložení pokuty ve výši na bloku uvedené, právní moc a vykonatelnost bloku se pak shoduje s datem jeho vypsání. Zákon tedy jednoznačně rozlišuje pouze mezi pokutovým blokem na pokutu na místě zaplacenou a na místě nezaplacenou, přičemž zákon neuvádí, že by v případě nezaplacení pokuty na místě nebyly splněny zákonné podmínky pro uložení blokové pokuty v blokovém řízení.

Z výše uvedených skutečností tedy vyplývá, že uvedené podklady pro provedení záznamu bodů v registru řidičů, zejména pokutový blok výše zmíněný, obsahovaly všechny zákonné náležitosti vyžadované platnou právní úpravou, tedy že v dané věci existoval způsobilý doklad pro záznam v registru řidičů a tento záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s těmito podklady a počet bodů odpovídá příloze k zákonu o silničním provozu v bodovém hodnocení jednání (když navíc žalobce posledně uvedený předpoklad pro provedení záznamu bodů dle konstantní soudní judikatury – rozsudek NSS ze dne 6.8.2009, č.j. 9 As 96/2008-46 – v žalobě nezpochybnil). Soud tedy musel konstatovat, že oba správní orgány musely přihlídnout k zásadě presumpce správnosti uvedeného správního aktu týkajícího se zmíněného přestupku, tedy k rozhodnutí o přestupku v blokovém řízení, o čemž svědčí zmíněné podklady, zejména pokutový blok, z něhož správní orgány vycházely. Žalobce má samozřejmě právo zpochybňovat tento individuální správní akt, tj. rozhodnutí o přestupku v blokovém řízení, tedy může samozřejmě tvrdit, že se uvedeného přestupku nedopustil. K přezkumu tohoto individuálního správního aktu však není oprávněn správní orgán v řízení, ve kterém bylo žalované rozhodnutí vydáno, jak již soud výše uvedl. Podle nejnovější soudní judikatury NSS, tj. dle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12.3.2013, č.j. 1 As 21/2010-65, je možné v takovém případě využít institut obnovy řízení (§ 100 a násl. správního řádu). Podle názoru NSS nemůže obnova řízení o uložení pokuty v blokovém řízení přicházet v úvahu tehdy, kdy žadatel v žádosti o obnovu řízení nezpochybnil svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a toliko brojí proti skutkovým zjištěním v něm učiněným. Jiná situace však nastává, kdy žadatel žádosti o obnovu řízení zpochybňuje svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, tedy jako v dané věci. V žádosti o obnovu řízení je udávané zfalšování podpisu nebo záměna identity z přestupku na pokutovém bloku a navrhované důkazy vztahující se k těmto tvrzením nepochybně nutné považovat za důvod pro obnovu řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu (srov. zmíněné usnesení rozšířeného senátu NSS). Jedná se totiž o dříve neznámé skutečnosti a důkazy, které vyšly najevo po právní moci rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit. Tyto skutečnosti a důkazy zároveň mohou odůvodňovat jiné řešení skutku, jenž byl předmětem rozhodování v blokovém řízení. Jestliže tedy v dané věci žalobce zpochybňoval, že se uvedeného přestupku dopustil, přičemž navrhoval provedení důkazů – znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví k ověření pravosti podpisu na dílu pokutového

bloku, tak v dané věci měl využít institut obnovy řízení, nikoliv řízení týkající se záznamu bodů v registru řidičů, jak soud již výše uvedl. Žalobce se tedy může domoci, pokud jeho tvrzení nejsou jen účelová, toho, aby byly jeho věcné námitky směřující proti rozhodnutí vydanému v blokovém řízení uznány důvodnými, to však lze realizovat nikoliv v řízení, ve kterém bylo žalované rozhodnutí vydáno, ale v řízení o obnově dle § 100 a násl. správního řádu. K námitce žalobce o tom, že bylo na místě vyčkat na rozhodnutí policie o podnětu k přezkumnému řízení, soud uvádí, že takový postup zákon „nepředepisuje“ žalovanému a správnímu orgánu I. stupně, když navíc ze sdělení policie ze dne 24.5.2012 vyplývá, že Policie ČR se námitkami žalobce zabývala a dospěla k závěru, že „nebyly zjištěny důvody pro zahájení přezkumného řízení, jak je uvedeno v ust. § 95 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění novel a s přihlédnutím ke zjištěným skutečnostem lez učinit závěr, že není ze strany Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje dán zákonný důvod ke zrušení posuzovaného rozhodnutí policisty, resp. ke zrušení blokové pokuty“. Z uvedeného sdělení oba správní orgány vycházely. Jestliže se tedy již jednou případem žalobce Policie ČR zabývala z hlediska důvodu pro zahájení přezkumného řízení, tak soud nevidí důvod, proč by se měla k tomuto případu opětovně vracet.

Krajský soud proto dospěl k závěru, že žaloba byla nedůvodná, a musel ji jako nedůvodnou zamítnout (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce nebyl úspěšný v řízení a žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 10. července 2013

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
T. N.